

"Credința lui Isus" și sfinții ultimei generații

29 noiembrie 2005

Gili Cârstea

Biserica rămășiței se desfată la gândul că ei i-a fost încredințată ultima solie de avertizare către lume. Se mândrește că a fost chemată pe scena universală și onorată cu întreita solie îngerească, solie care o ridică deasupra creștinismului popular, diluat și apostaziat. Poporul nostru s-a hrănit decenii la rând cu speranța secretă că el este vizat în cuvintele Revelatorului din 14:12: "Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus."

Dacă s-ar face astăzi un test în biserică, majoritatea zdrobitoare a membrilor ar constata cu surprindere că ei nu se încadrează în această categorie. Da, ei știu că nu păzesc încă toate poruncile lui Dumnezeu, dar li s-a spus că deficiența este acoperită de haina îndreptăririi, deoarece au credință în Isus și în lucrarea Sa completă pe cruce. Vor păzi poruncile atunci când "trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire." Dar nimeni nu-i va putea convinge că ei nu au credința lui Isus.

Care era credința lui Isus?

Ce credea Isus despre Sine, despre Tatăl și despre împărăția cerurilor?

- Isus credea că El este un templu al Duhului Sfânt și că Tatăl locuiește în El: "Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica... Dar El le vorbea despre Templul trupului Său" (Ioan 2:19-21). Poporul nostru crede că așa ceva este panteism.

- Isus credea că viața Lui fără păcat este rezultatul prezenței Tatălui în El: "Când veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu Sunt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu" (Ioan 8:28). Poporul nostru crede că va primi o putere din exterior spre a păzi legea, dar asta doar după înălțarea la cer.

- Isus credea că Tatăl nu judecă pe nimeni, și nici El nu a fost însărcinat cu judecarea oamenilor: "Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului" (Ioan 5:22). "Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. Și judecata aceasta stă în

faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele” (Ioan 3:17-19). Poporul nostru crede totuși că Dumnezeu va chema pe fiecare în instanță, spre a da socoteală de faptele lui, iar Domnul Hristos va servi ca avocat al nostru.

- Isus credea că El este un membru al familiei omenești, și Se intitula deseori ca Fiul omului: “Isus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: ‘Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului?’ (Mat 16:13). “Căci învăța pe ucenicii Săi, și zicea: „Fiul omului va fi dat în mâinile oamenilor; ei îl vor omorî, și a treia zi după ce-L vor omorî, va învia” (Marcu 9:31). “Isus i-a răspuns: ‘Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul’” (Luca 9:58). Poporul nostru nu crede că El este un membru al familiei omenești, Fratele nostru mai mare, Al Doilea Adam.

- Isus credea că viața Lui este o reprezentare fidelă a caracterului Tatălui, care locuia în El: “Isus i-a zis: ‘De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl?’” (Ioan 14:9). Poporul nostru privește în Vechiul Testament și nu vede pe Tatăl procedând și vorbind ca Fiul omului. Nu credem că toate evenimentele istoriei pot fi înțelese doar dacă sunt privite în lumina care se revarsă de la Golgota, acolo unde Tatăl a demonstrat că este un Serv al servilor.

- Isus credea că lumea aceasta este condusă de Satana: “Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31). “Nu voi mai vorbi mult cu voi; căci vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Poporul nostru crede că stăpânitorul lumii acesteia este Dumnezeu. Din această cauză se crede că dezastrele planetare sunt provocate de Dumnezeu și fac parte din planurile Sale de a aduce omenirea la pocăință.

- Isus credea că lumea aceasta va urî și va persecuta până la moarte pe urmașii Săi autentici: “Le-am dat Cuvântul Tău; și lumea i-a urât, pentru că ei nu sunt din lume, după cum Eu nu sunt din lume” (Ioan 17:14). “Dacă vă urăște lumea, știți că pe Mine M-a urât înaintea voastră. Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume, și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea” (Ioan 15:18-19). Poporul nostru crede că lumea trebuie să ne iubească, să ne aprecieze și să ne laude. Din această cauză alergăm după favorurile ei și ne mândrim cu diplomele, premiile și articolele din presă care ne laudă. Publicațiile adventiste sunt pline de “realizări” ale instituțiilor sau membrilor ei pe care lumea le apreciază.

“Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credința pe pământ?” (Luca 18:8). Va găsi El oameni care vor crede lucrurile pe care le credea El?

S-ar putea să fim membri ai bisericii de zeci de ani; s-ar putea să avem toată educația școlară pe care o poate oferi lumea sau biserica; putem respecta la literă modul de viață adventist; ne putem călăuzi în afacerile bisericii după etica adventistă, dar dacă nu vom fi găsiți având credința lui Isus, nu vom putea fi de nici un folos încheierii lucrării lui Dumnezeu pe pământ.

Biserica rămășiței recunoaște că a primit lumină adițională, apariția ei pe scenă fiind asigurată de noi înțelegeri ale Scripturii, confirmate în cele mai multe cazuri prin darul Spiritului Profeției. Lumină adițională care se găsea în Scriptură, desigur, dar care fusese neînțeleasă sau combătută până atunci.

De atunci, Dumnezeu a continuat să vorbească poporului Său, deși cei care i-au auzit glasul au fost destul de puțini, și în general anonimi din marea gloată. Isus Hristos a continuat să-și spună părerea cu privire la multe aspecte ale adevărului. Am putea spune că El ne-a făcut onoarea să ne descopere noi dimensiuni ale credinței Sale, credință pe care o vor avea sfinții ultimei generații.

Nu ar fi înțelept din partea noastră să plecăm urechea la lucrurile pe care le crede Domnul nostru despre noi, dacă tot mărturisim că suntem depozitarii darului profeției din vremea sfârșitului?

– Isus crede că solia 1888 este de la Dumnezeu: “Solia prezentată de A.T.Jones și E.J.Waggoner este o solie de la Dumnezeu către biserica Laodicea” (Letter S24, 1892).

– Isus crede că solia era despre neprihănirea Sa și urma să fie însoțită de ploaia târzie: “Domnul, în marea Sa îndurare, a trimis o foarte prețioasă solie prin frații Waggoner și Jones. Această solie urmărește să aducă mai proeminent în fața lumii pe Mântuitorul răstignit, jertfa pentru păcatele întregii lumi. Ea invită poporul să primească neprihănirea lui Hristos. Aceasta este solia pe care Dumnezeu a ales-o să fie dată lumii. Este solia îngerului al treilea, care trebuie proclamată cu voce tare și însoțită de revărsarea Duhului Său în măsură bogată” (TM 91,92).

– Isus crede că delegații de la sesiunea CG din 1888, atunci când cerul a trimis începutul mării strigări, erau controlați de spiritul amăgirii: “Aceste lucruri vor fi înregistrate în cărți ca împotriva lui Isus Hristos. Acest spirit nu se poate armoniza cu Spiritul lui Hristos, al adevărului. Ei sunt intoxicați cu spiritul opoziției și nu știu, la fel ca bețivul, ce spirit le controlează cuvintele și acțiunile. Acest păcat este o jignire la adresa lui Dumnezeu. Acest spirit nu seamănă mai mult cu spiritul adevărului și neprihănirii decât spiritul care îi anima pe iudei să formeze un complot în a critica, a pune la îndoială și a spiona pe Hristos, Mântuitorul lumii” (The 1888 EGW Materials, 277).

- Isus crede că biserica este încă sub impresia otrăvită a opoziției manifestate atunci împotriva solilor și soliei Domnului: "Prejudecățile și opiniile care au predominat la Minneapolis n-au dispărut nicidecum; semințele semănate acolo sunt gata să răsară la viață și să dea o recoltă bogată. Vârfurile au fost tăiate, dar rădăcinile nu au fost niciodată smulse, iar ele continuă să otrăvească judecata, să pervertească percepția și să orbească înțelegerea celor care vin în contact cu solia și solii... Necredința și-a făcut drum în rândurile noastre... Religia multora dintre noi va fi religia Israelului apostaziat, pentru că ei țin la calea lor și uită calea Domnului. Adevărata religie, singura religie a Bibliei, care propovăduiește iertarea doar prin meritele unui Mântuitor răstignit și înviat, care mărturisește neprihănirea prin credință în Fiul lui Dumnezeu, a fost disprețuită, vorbită de rău, ridiculizată și lepădată... Ce viitor ne așteaptă, dacă nu reușim să ajungem la unitatea credinței?"

- Isus crede că în prezent se desfășoară o puternică lucrare de rătăcire, care va aduce omenirea întreagă la picioarele lui Satana: "Satana este foarte grăbit să-și pună în aplicare planurile pentru ultimul mare conflict, unde fiecare va trebui să se decidă. După ce evanghelia a fost proclamată în lume timp de aproape două mii de ani, Satana mai prezintă încă omenirii scenele pe care le-a prezentat lui Hristos. El face să treacă prin fața lor, într-un mod foarte minunat, împărățiile acestei lumi în toată slava lor. El oferă aceste lucruri tuturor celor care vor accepta să i se închine. El caută astfel să-i aducă pe toți sub stăpânirea lui. Satana se luptă cu disperare să se prezinte ca fiind Dumnezeu, și să distrugă pe toți cei care se opun puterii lui. Astăzi, omenirea se prosternă în fața lui. Puterea lui este primită ca fiind puterea lui Dumnezeu. Se împlinește profeția din Apocalips, că tot pământul se mira după fiară" (AU 1 ianuarie 1901).

- Isus crede că singurii oameni de pe pământ care nu vor putea fi amăgiți de Satana vor fi cei care cunosc și cred solia îngerului al treilea: „Am văzut un tren care circula cu viteza fulgerului. Îngerul m-a îndemnat să privesc cu atenție. Am privit cu atenție asupra aceluia tren. Se părea că întreaga lume era îmbarcată în el și că nu mai rămăsese nimeni pe jos. Îngerul a spus: 'Ei sunt legați împreună, gata pentru foc.' Apoi mi-a arătat pe conductorul trenului, care arăta impunător și prezentabil, și căruia toți pasagerii îi acordau atenție și respect. Eram uimită și am întrebat pe îngerul meu însoțitor cine este. El a spus: 'Este Satana. El este conducătorul, prezentându-se ca un înger de lumină. El a luat lumea în captivitate. Oamenilor li se prezintă amăgiri puternice, ca să creadă o minciună și astfel să poată fi condamnați. Acest agent, cel mai înalt în funcție după el, este mecanicul, și sunt și alții în diferite funcții după cum este nevoie, iar ei toți merg cu viteza fulgerului la pierzare.' L-am întrebat pe înger dacă nu a mai rămas nimeni. El m-a îndemnat să privesc în direcția opusă, unde am văzut

un grup mic călătorind pe o cărare îngustă. Toți păreau foarte hotărâți, strâns uniți în adevăr. Îngerul a spus: „Îngerul al treilea îi leagă, îi sigilează pentru grânarul ceresc” (EW 88).

Deși cea mai mare parte dintre membrii bisericii privesc cu nepăsare aceste noi dimensiuni ale credinței lui Isus, trebuie să recunoaștem că tot mai mulți încep să analizeze cu seriozitate aceste grave acuzații aduse nouă de Martorul Credincios. În această zbatere dintre acceptare și negare, ochii multora se vor deschide în fața strălucirii uimitoare a caracterului lui Dumnezeu descoperit în neprihănirea lui Hristos. Și vor căpăta astfel... credința lui Isus.